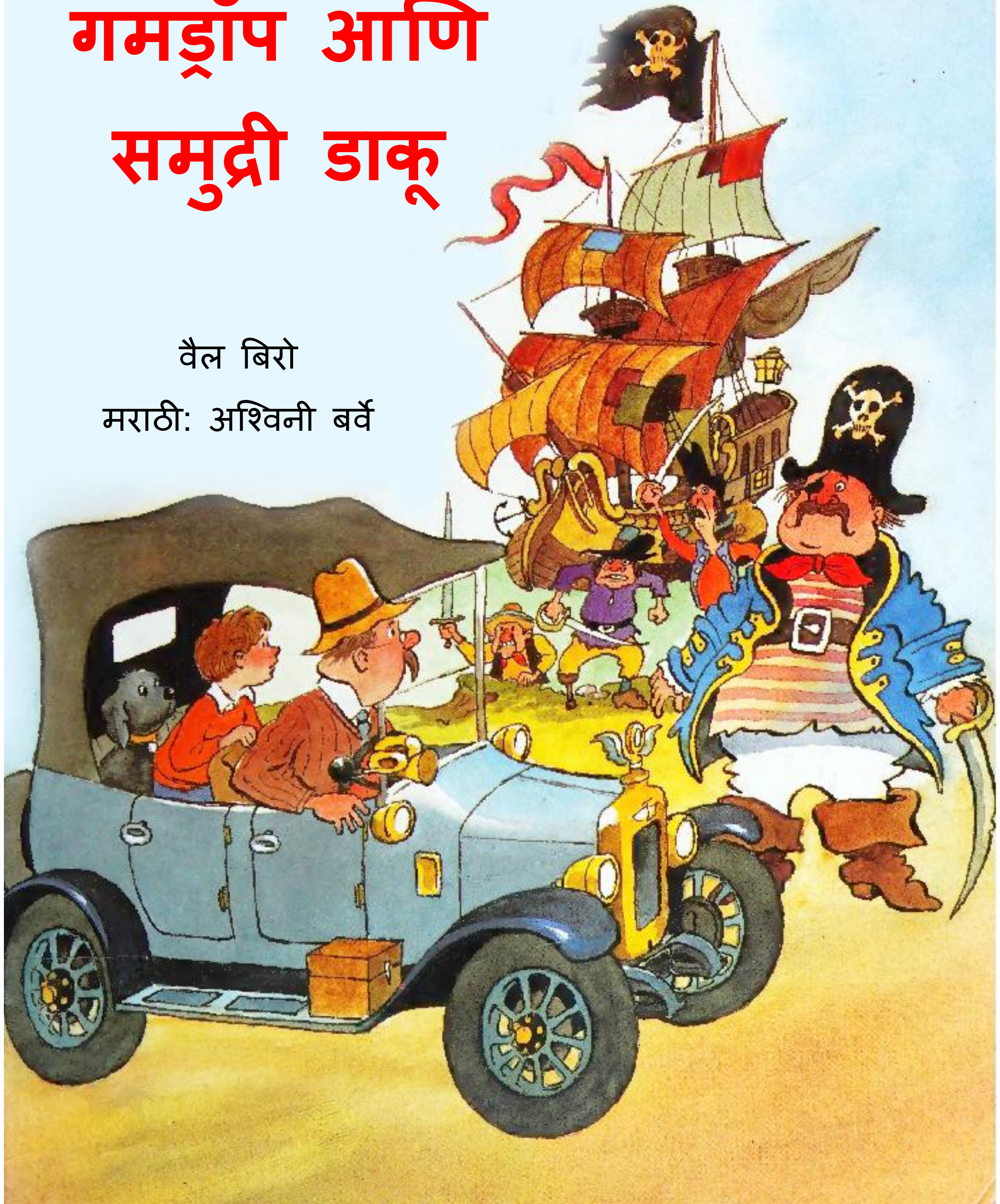
गमड्रॉप आणि समुद्री डाकू

वैल बिरो

मराठी: अश्विनी बर्वे

गमड्रॉप आणि समुद्री डाकू

वैल बिरो

मराठी: अश्विनी बर्वे

मिस्टर जोसिया ओल्डकॅसल त्यांच्या जुन्या, विश्वासार्ह विंटेज कार, गमड्रॉपमध्ये बसले होते. त्यांचा नातू डॅन मागे होता आणि त्यांचा कुत्रा होरेस त्यांच्या शेजारी बसला होता. ते समुद्रकिनाऱ्यावर सहलीसाठी आले होते, कारण त्यांना तिथे खूप आवडायचे. दुर्दैवाने, पाऊस पडत होता - मुसळधार. आणि तो ही जुलैच्या मध्यात, त्यांच्या सुट्टीच्या काळात. त्यामुळे ते खूप थकले होते आणि दुःखी होते.

"काही हरकत नाही," मिस्टर ओल्डकॅसल म्हणाले, वातावरण आनंदी करण्याचा प्रयत्न करत होते. "तू अशी कल्पना का करत नाहीस की सूर्य चमकत आहे आणि गमड्रॉपचे पितळी शरीर इतका पाऊस पडूनही हिरवे झालेले नाही, डॅन?"

त्यांना माहित होते की डॅनची कल्पनाशक्ती चागली आहे, म्हणून त्यांनी ते काम मुलावर सोपवले आणि स्वतः सँडविच खाल्ले.

मग डॅन कल्पना करू लागला की सूर्य चमकत आहे - अगदी तो वाचत असलेल्या पुस्तकाप्रमाणेच. ही कथा ब्लॅकएंडगर नावाच्या एका समुद्री चाच्याबद्दल होती आणि डॅन आता रोमांचक भागात पोहोचत होता. म्हणून त्याच्या लक्षात आले नाही की होरेसने त्याचा सॉसेज-रोल चोरला आहे,

परंतु त्याला कुत्र्याचा आनंदाने भुंकण्याचा आवाज ऐकू आला. डॅनने वर पाहिले आणि त्याला आश्चर्य वाटले...

सूर्य ढगातून बाहेर आला होता आणि होरेस वाळलेल्या गवतावर धावत होता! डॅनला वाटले की तो फक्त त्याची कल्पना करत आहे, पण तिथे मिस्टर ओल्डकॅसल स्वतः होते, उबदार उन्हात फिरत होते. मग डॅनने गमड्रॉपवरून उडी मारली आणि काठाकडे धाव घेतली. तिथे पोहोचताच तो जवळजवळ घाबरून उडी मारत. "बघा," तो इशारा करत ओरडला...

अचानक एक मोठे जहाज खाडीला प्रदक्षिणा घालत येतांना दिसले: त्याच्या शिडावर एक काळा झेंडा फडकत होता. ते एक समुद्री चाच्यांचे जहाज होते - अगदी डॅनच्या पुस्तकातील जहाजासारखे, फक्त ते थेट त्यांच्या दिशेने येत होते!

"डाकू, अरे देवा!" मिस्टर ओल्डकॅसल ओरडले. "ते धोकादायक असू शकतात आणि समुद्री चाच्यांच्या जहाजांवर असलेले लोक विशेष धोकादायक असतात. चला, डॅन, चला, होरेस, चला गमड्रॉपकडे घरी परत जाऊया!"

तोपर्यंत जहाजाने नांगर टाकले होते. कॅप्टन ब्लॅकएंडगरच्या नेतृत्वाखाली समुद्री चाचे किनाऱ्यावर येत होते! ते धोकादायक दिसत होते, पण जेव्हा त्यांनी गमड्रॉपला पाहिले तेव्हा ते घाबरून पळून गेले आणि खडकांमागे लपले. कदाचित त्यांना वाटले असेल की गमड्रॉप हा काही निळ्या समुद्रातील राक्षस आहे.

कॅप्टन ब्लॅकएंडगर पळून गेला असता, पण त्याची तलवार घसरली आणि तो पडला. तो लटकत उभा राहिला, पण नंतर त्याच्या एका डोळ्यावरून पट्टी सरकली आणि तो दोन्ही डोळ्यांनी गमड्रॉप पाहू शकला. "तो राक्षस नाहीये," कॅप्टन ओरडला, "ही घोडे नसलेली गाडी आहे!"इतर समुद्री चाच्यांना ती विचित्र वस्तू घोडे नसलेली गाडी असल्याचे ऐकून दिलासा मिळाला, म्हणून त्यांनी लपणे थांबवले आणि धोकादायकपणे पुढे सरकले.

“गप्प! उभे राहा!" मिस्टर ओल्डकॅसल यांनी इशारा दिला.

"मी तुम्हाला सांगतो की माझ्या गाडीच्या बोनेटखाली कमीत कमी बारा घोडे आहेत!"

गाडी किती धोकादायक आहे हे दाखवण्यासाठी त्याने इंजिन चालू केले आणि आज्ञाधारक गाडी असल्याने गमड्रॉपने भयानक लाथा मारण्याचा आवाज केला.

समुद्रीचाचे घोड्यांना घाबरत होते, कारण त्यांनी त्यांच्या बारा वर्षांत समुद्रात कधीही घोडे पाहिले नव्हते. म्हणून ते लगेच पळून गेले.

मिस्टर ओल्डकॅसल बाहेर आले आणि त्यांनी एक प्रस्ताव मांडला. "बघा, मी माझे घोडे नियंत्रणात ठेवेन, जर तुम्ही माझ्या गाडीवरून तुमचे चोरटी बोटे दूर ठेवली तर." समुद्री चाच्यांनी शांत होऊन चांगले वागण्याचे वचन दिले. खरं तर, त्यांनी मित्र होण्याचे मान्य केले आणि मग मिस्टर ओल्डकॅसलने कॅप्टन ब्लॅकएंडागरशी हस्तांदोलन केले.

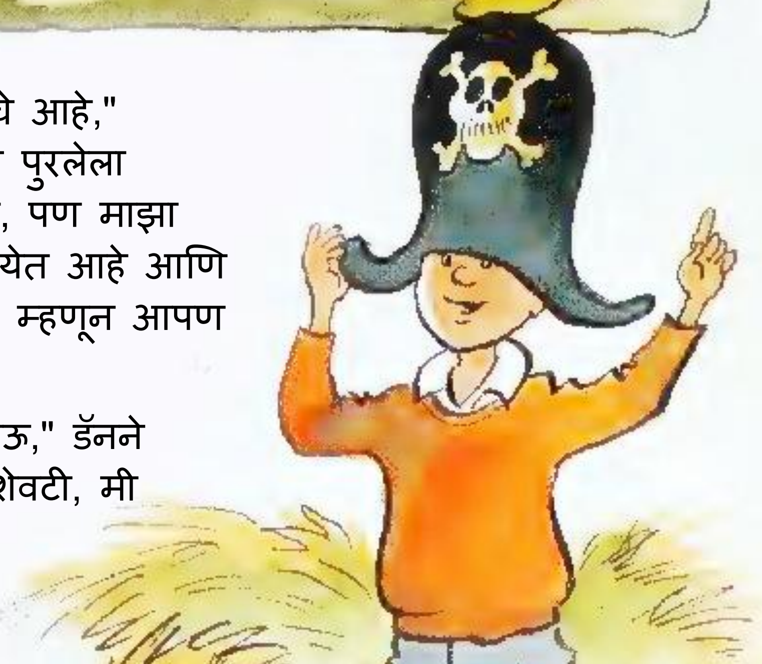
कॅप्टनने त्याच्या माणसांची ओळख करून दिली. "उंच असलेला टिच आहे, लहान असलेला लॉफटी आहे, जाड असलेला स्किनी आहे, टक्कल असलेला फझ आहे आणि तो लंगडा पेगलेग आहे."

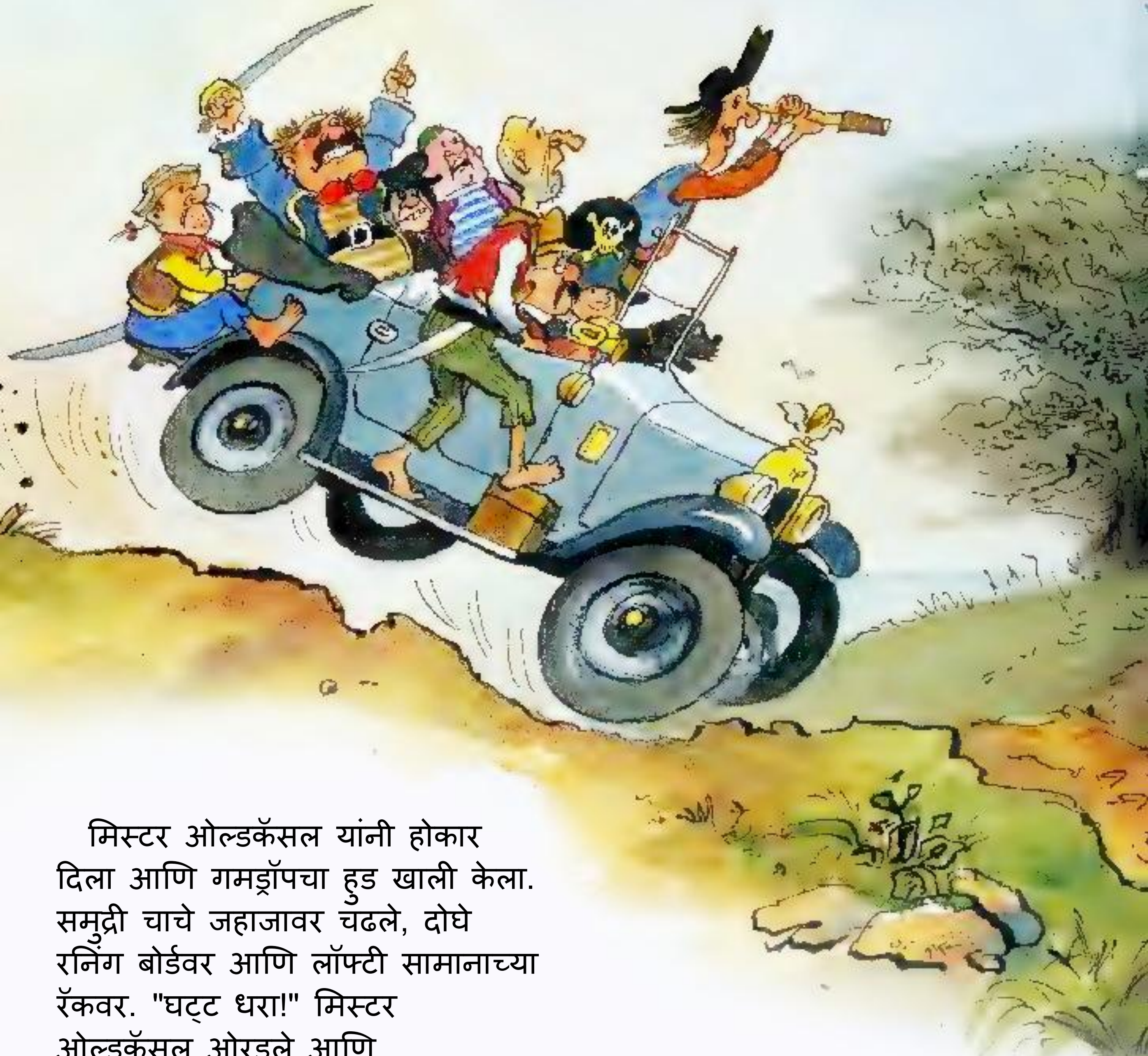
मग कॅप्टन ब्लॅकएंडागरने त्याची समुद्री चाच्यांची टोपी काढून डॅनच्या डोक्यावर ठेवली, त्याच्या मैत्रीचा पुरावा म्हणून.

"पण आपल्याला एक काम करायचे आहे," ब्लॅकएंडगर म्हणाला. "आम्ही आमचा पुरलेला खजिना मिळवण्यासाठी आलो आहोत, पण माझा सर्वात वाईट शत्रू, कॅप्टन रॅटलसेबर, येत आहे आणि तो आपल्या आधी तो मिळवू शकतो. म्हणून आपण लवकर जायला पाहिजे!"

"चला तुम्हाला गमड्रॉपने घेऊन जाऊ," डॅनने त्याची मोठी टोपी घालत ओरडला. "शेवटी, मी आता एक समुद्री डाकू आहे आणि तू माझा मित्र आहेस!"

मिस्टर ओल्डकॅसल यांनी होकार दिला आणि गमड्रॉपचा हुड खाली केला. समुद्री चाचे जहाजावर चढले, दोघे रनिंग बोर्डवर आणि लॉफ्टी सामानाच्या रॅकवर. "घट्ट धरा!" मिस्टर ओल्डकॅसल ओरडले आणि मग ते निघून गेले.

ते किनाऱ्यावरून गाडी चालवत दुसऱ्या खाडीत पोहोचले. टिच सर्वात उंच होता, म्हणून तो दुर्बिणीतून सतत लक्ष ठेवून होता. अचानक तो ओरडला,"सावध राहा! बंदरात एक जहाज आहे!"

तिथे आणखी एक मोठे समुद्री चाच्यांचे जहाज नांगरलेले होते. "अरे देवा," कॅप्टन ब्लॅकएंडागर गर्जना करत म्हणाला, "हे रॅटलसेबरचे जहाज आहे! खलनायक आपल्या पुढे आहे. चला, मित्रांनो, त्याच्या मागे जा!" आणि ते सर्व शत्रूचा शोध घेण्यासाठी गमड्रॉपमधून उडी मारली.

कोणीही दिसत नव्हते. "ते माझा खजिना शोधत गेले असतील," कॅप्टन ब्लॅकएंडागरने दुःखाने म्हटले, "पण ते कोणत्या दिशेने गेले हे मला माहित नाही!" तो एक अतिशय अकुशल समुद्री डाकू होता; त्याने त्याचा नकाशा मागे सोडला होता आणि आता त्याला योग्य मार्ग आठवत नव्हता. म्हणून तो रडू लागला.

"हे काय आहे?" डॅनने पंख उचलत विचारले. "पोपटाचे पंख!" फझ ओरडला."इथे पोपट नाही," पेगलेग म्हणाला. "पण रॅटलसेबरकडे एक पोपट आहे!" स्किनीने घोषित केले.

"पुरे झाले!" मिस्टर ओल्डकॅसल ओरडले आणि होरेसला हाक मारली. "माझा कुत्रा त्याचा मार्ग शोधेल!" होरेसने पिसे शिंकली आणि गुरगुरला, कारण त्याला पोपटांचा तिरस्कार होता. "शोध, मुला, शोध!" मिस्टर ओल्डकॅसल म्हणाले, आणि मग होरेस लगेच धावू लागला.

"त्याच्या मागे!" ते ओरडले आणि मग ते गमड्रॉपवर उडी मारून ते निघाले. होरेस पोपटाच्या वासाचा पाठलाग करत होता आणि मोठ्या कुत्र्यासारखा भुंकत होता, त्याच्याशी त्यांना काहीसे जुळवून घेता आले नाही. समुद्री चाच्यांनी त्यांच्या तलवारी उगारल्या आणि ओरडले, "टॅली-हो!" पोपट पळून गेला आहे! पहा-नमस्कार!" मिस्टर ओल्डकॅसलने हॉर्न वाजवला आणि गमड्रॉप शिकारी घोड्यासारखी पुढे सरकली .

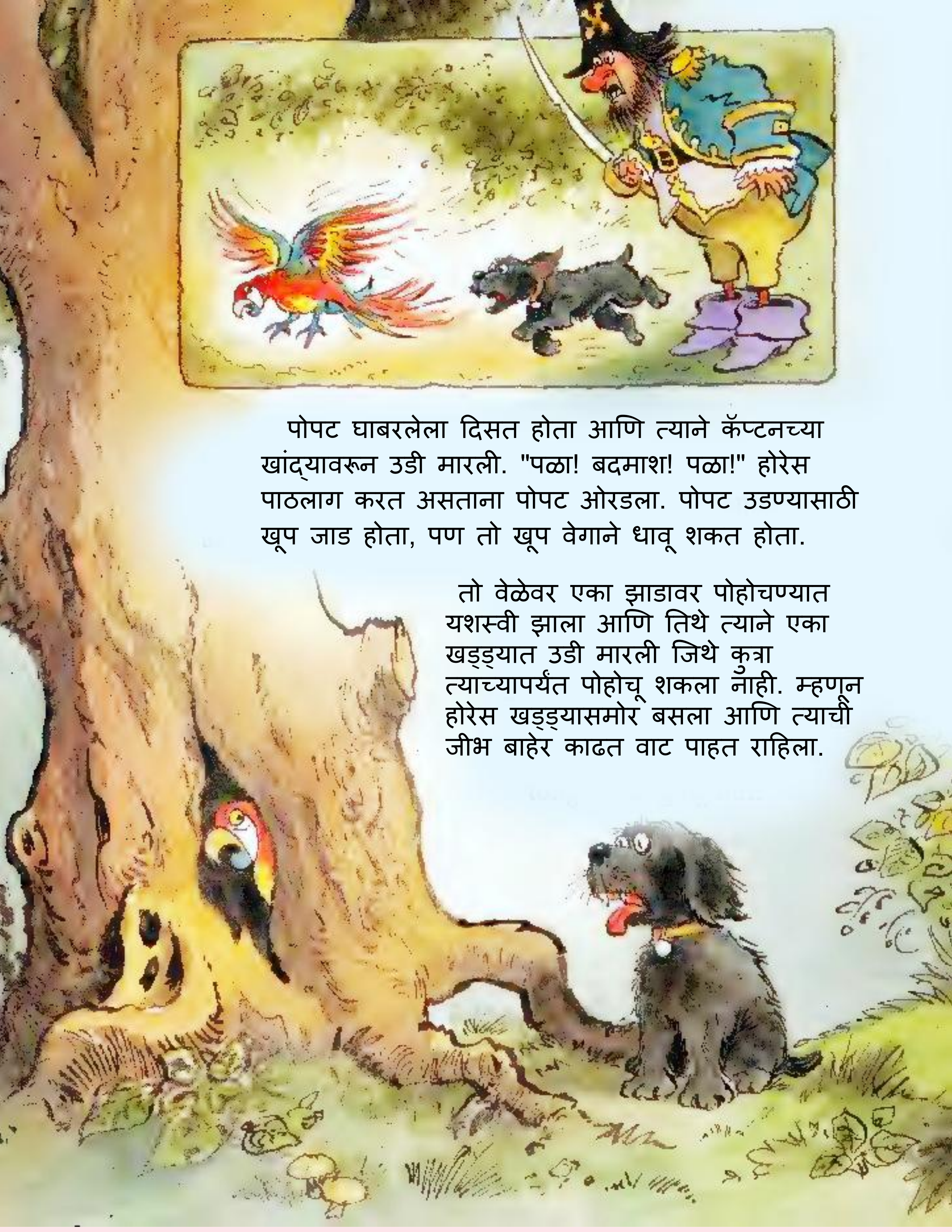
होरेसला पोपट कुठे गेला आहे हे नक्की माहित होते आणि तो विजेसारखा वेगाने पुढे सरकला. अचानक त्याचे नाक हवेत वर आले आणि तो थरथर कापत थांबला. कारण त्याच्या समोरच झुडुपे दुभंगली आणि बाहेर आला ...

तो पोपट! तो कॅप्टन रॅटलसेबरच्या खांद्यावर बसला होता. कॅप्टन त्याच्या सर्वात क्रूर समुद्री चाच्यांनी वेढला होता आणि त्यापैकी दोन सर्वात क्रूर समुद्री चाच्यांकडे एक प्रचंड खजिना होता.

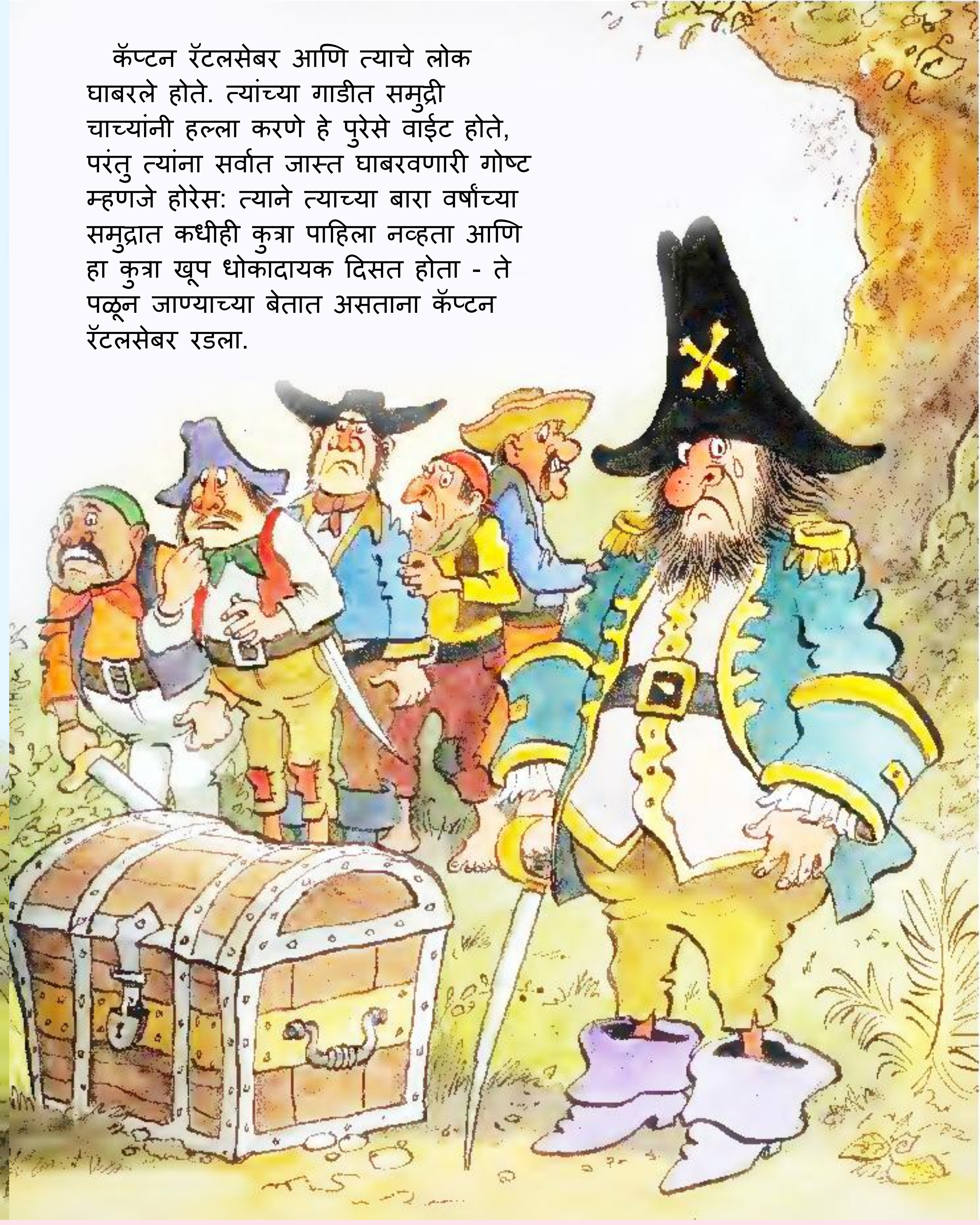

"हा माझा खजिना आहे," कॅप्टन ब्लॅकएन्डॅगर ओरडला, "उठ आणि तो घेऊन ये!" तो गमड्रॉपमधून उडी मारून बाहेर पडला, पण उत्साहात तो पुन्हा अडखळला आणि त्याचे समुद्री चाच्यांचे हेल्मेट खाली पडले. होरेसला काही कळले नाही आणि त्याने थेट पोपटावर हल्ला केला.

पोपट घाबरलेला दिसत होता आणि त्याने कॅप्टनच्या खांद्यावरून उडी मारली. "पळा! बदमाश! पळा!" होरेस पाठलाग करत असताना पोपट ओरडला. पोपट उडण्यासाठी खूप जाड होता, पण तो खूप वेगाने धावू शकत होता.

तो वेळेवर एका झाडावर पोहोचण्यात यशस्वी झाला आणि तिथे त्याने एका खड्ड्यात उडी मारली जिथे कुत्रा त्याच्यापर्यंत पोहोचू शकला नाही. म्हणून होरेस खड्ड्यासमोर बसला आणि त्याची जीभ बाहेर काढत वाट पाहत राहिला.

कॅप्टन रॅटलसेबर आणि त्याचे लोक घाबरले होते. त्यांच्या गाडीत समुद्री चाच्यांनी हल्ला करणे हे पुरेसे वाईट होते, परंतु त्यांना सर्वात जास्त घाबरवणारी गोष्ट म्हणजे होरेस: त्याने त्याच्या बारा वर्षांच्या समुद्रात कधीही कुत्रा पाहिला नव्हता आणि हा कुत्रा खूप धोकादायक दिसत होता - ते पळून जाण्याच्या बेतात असताना कॅप्टन रॅटलसेबर रडला.

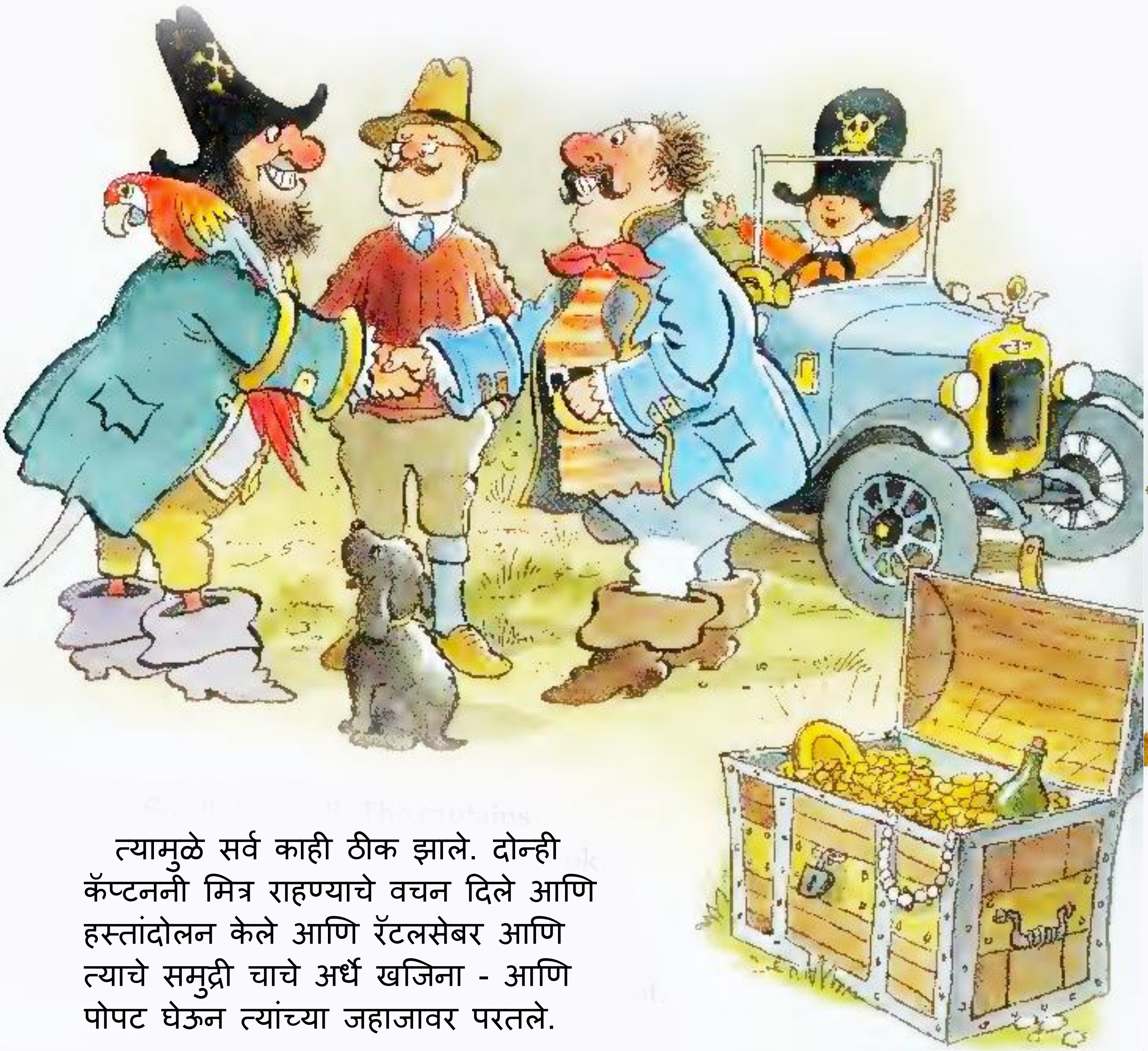

"माझा पोपट," तो ओरडला, "मला माझा पोपट हवा आहे! माझ्याकडे तो चाळीस वर्षांपासून आहे आणि मला तो परत हवा आहे!" पण त्यांनी कुत्र्यावर हल्ला करण्याचे धाडस केले नाही, कारण होरेस त्यांना चावणार होता."माझा खजिना," कॅप्टन ब्लॅकएंडगरने गर्जना केली, "हा खजिना माझा आहे आणि मला तो परत हवा आहे!" पण त्याने त्याच्या शत्रूवर हल्ला करण्याचे धाडस केले नाही, कारण कॅप्टन रॅटलसेबर त्याच्यापेक्षा मोठा होता.

"आपण ते करू शकत नाही," मिस्टर ओल्डकॅसल ओरडले, "आपण ते करू शकत नाही! माझे ऐका, कॅप्टन रॅटलसेबर. अर्धा खजिना ब्लॅकएंडागरला द्या, आणि मी माझ्या कुत्र्याला परत बोलावतो, आणि मग तुम्ही तुमचा पोपट घेऊ शकता."

कॅप्टन रॅटलसेबरनेही सहमती दर्शवली, कारण त्याला त्याचा पोपट खूप आवडायचा आणि त्याचा पोपट अर्ध्या खजिन्याचा होता. कॅप्टन ब्लॅकएंडागरनेही सहमती दर्शवली, कारण अर्ध्या खजिन्याचा अर्थ शून्यापेक्षा चांगला होता. होरेसनेही पोपटाला जाऊ देण्यास सहमती दर्शवली, जरी त्याला तो त्याच्या जेवणासाठी खायला आवडला असता.

त्यामुळे सर्व काही ठीक झाले. दोन्ही कॅप्टननी मित्र राहण्याचे वचन दिले आणि हस्तांदोलन केले आणि रॅटलसेबर आणि त्याचे समुद्री चाचे अर्धे खजिना - आणि पोपट घेऊन त्यांच्या जहाजावर परतले.

कॅप्टन ब्लॅकएंडगरने कृतज्ञता व्यक्त केली आणि खजिना शोधण्यात मदत केल्याबद्दल त्याने गमड्रॉपच्या पाठीवर थाप दिली. त्याने मोठे बक्षीस देऊ केले, परंतु मिस्टर ओल्डकॅसलने ट्रंकमधील स्पॅनिश डबलूनच्या ढिगाऱ्यातून फक्त एक नाणे घेतले. "आणि ब्रँडीची ती बाटलीही," त्याने सुचवले.

मग सर्वांनी हस्तांदोलन केले, टिच आणि फझ यांनी अर्धी खजिना पेटी उचलली आणि कॅप्टन ब्लॅकएंडागर आणि त्याचे समुद्री चाचे एक आनंदी गाणे गात त्यांच्या जहाजावर परतले.

"बरं," मिस्टर ओल्डकॅसल म्हणाले, "आपण एवढ्या सगळ्यानंतर एक पेय घेण्यास पात्र आहोत!" मग त्याने थोडी ब्रँडी प्यायली आणि डॅनलाही दिली. तेव्हा डॅनची कल्पनाशक्ती थांबली, कारण तो ब्रँडीची चव कशी असेल याची कल्पना करू शकत नव्हता...

त्याची चव अगदी संत्र्याच्या रसासारखी होती, छान आणि थंड. त्यांनी त्यांची पिकनिक संपवली आणि ते समुद्रकिनाऱ्यावर परत आले. डॅनच्या लक्षात आले की यावेळी पाऊस खरोखरच थांबला होता आणि सूर्य चमकत होता. "तिथे, माझ्या मुला," मिस्टर ओल्डकॅसल म्हणाले, "मी तुला तुझी कल्पनाशक्ती वापरायला सांगितले होते आणि या प्रकरणात ते खूप चांगले काम करत असावे!"

"आणि म्हणूनच कदाचित ते घडले असेल, तुम्ही कबूल केले पाहिजे." ती फक्त कल्पनाशक्ती होती का? कारण जेव्हा मिस्टर ओल्डकॅसल पिकनिक पॅक करत होते, तेव्हा तिथेच, गमड्रॉपच्या मागच्या सीटवर, त्यांना ब्रँडीची बाटली, एक स्पॅनिश डबलून आणि एक समुद्री चाच्यांची टोपी सापडली. आणि होरेस तोंडात पोपटाचे पंख धरून होता....

समाप्त